

„Íme, én újat cselekszem, most sarjad, talán nem tudjátok?” (Iz 43,19)

A babiloni száműzetés és a jeruzsálemi templom lerombolása kollektív traumát okozott Izrael népében, és egy teológiai kérdést vetett fel: vajon Isten még mindig velünk van, vagy elhagyott minket? Izajás könyvének e része azzal a céllal íródott, hogy segítsen a népnek megérteni, mit tesz velük Isten, hogy bízzanak benne, és így visszatérhessenek a hazájukba. Éppen a száműzetés megtapasztalása során tárul fel számukra a teremtető és megváltó Isten arca.

„Íme, én újat cselekszem, most sarjad, talán nem tudjátok?”

Izajás felidézi Isten hűséges szeretetét népe iránt. Az Ő hűsége még a száműzetés drámai időszakában is megmarad. Az Ábrahámnak tett ígélet ugyan elérhetetlennek tűnik, és a megkötött szövetség is meginogni látszik, de Izrael népe továbbra is Isten jelenlétének különös és kiváltságos helye marad a történelemben.

Ez a prófétai könyv alapvető és létfontosságú kérdéseket tár fel nem csak az adott kor számára: Ki tartja kezében a történelem folyását és az értelmét? Ezt a kérdést személyes szinten is feltehetjük: Ki tartja kezében az életemet, a sorsomat? Mi az értelme annak, amit élek vagy éltem?

„Íme, én újat cselekszem, most sarjad, talán nem tudjátok?”

Isten folyamatosan munkálkodik az életünkben, és „új dolgokat” tesz. Ha ezt nem vesszük észre, vagy nem értjük az értelmét és a horderejét, az azért lehet, mert még csak sarjadnak, vagy azért, mert nem vagyunk képesek felismerni, amit Isten munkál. Elvonják a figyelmünket az események, a lelkünket szorongató ezernyi gond, a zavaró gondolatok, és talán meg sem állunk egy kicsit, hogy megfigyeljük ezeket a hajtásokat, amelyek az Ő jelenlétének bizonyítékai. Ő soha nem hagyott el minket, folyamatosan teremti és újrateremti életünket.

„Mi vagyunk az »újdomság«, az »új teremtetés«, amelyet Isten létrehozott. [...] Ne a múltat

nézzük, hogy visszasírjuk a velünk történt szép dolgokat, vagy szomorkodjunk a hibáinkon, hanem higgyünk szilárdan Isten működésében, aki továbbra is képes új dolgokat cselekedni!”[1]

„Íme, én újat cselekszem, most sarjad, talán nem tudjátok?”

Próbáljunk meg együttműködni azokkal, akikkel együtt járjuk az élet útját, a közösségünkkel, barátainkkal, munkatársainkkal, osszuk meg a gondolatainkat, és ne veszítsük el a hitünket abban, hogy a dolgok jobbra fordulhatnak!

2025 különleges év, mert az ortodox húsvét dátuma egybeesik a többi keresztény felekezet húsvétjával. Legyen ez az esemény, a húsvét közös megünneplése tanúbizonyysága az egyházak akaratának, hogy fáradhatatlan párbeszédben hordozzák az emberiség nagy kihívásait, és ehhez kapcsolódó kezdeményezéseket indítványozzanak!

Készüljünk tehát a húsvétra, és éljük meg ezt az időszakot teljes örömmel, hittel és reménnyel! Ahogy Krisztus feltámadt a halálból, úgy mi is, miután átkeltünk a saját pusztaságainkon, engedjük, hogy Ő kísérjen bennünket az úton, aki a történelmet és a mi életünket is irányítja!

Patrizia Mazzola és az életige csoport gondozásában

[1] C. Lubich, Parola di Vita di marzo 2004, in eadem, *Parole di Vita*, a cura di Fabio Ciardi (Opere di Chiara Lubich 5; Città Nuova, Roma 2017) pp. 715-716.

forrás: fokolare.hu